

„Most az iskola az első”

Beszélgetés Caruha Vangelioval, a Görög Kiegészítő Iskola igazgatónőjével

Caruha Vangelio a görög kisebbségi élet meghatározó szervezője, író, műfordító, pedagógus. 1995-től a Kafenio folyóirat szerkesztője és a Görög Országos Önkormányzat alelnöke. 2004-ben lemondott erről a posztról, hogy az újjáalakult Görög Iskola igazgatónőjeként dolgozzon. Élete már azelőtt is a gyerekek, a fiatalság körül forgott. Az önkormányzattal egy épületben működő iskolában beszélgettünk az elmúlt tizenöt év eseményeiről. Közben többször csörgött a telefon, kopogtak az ajtón, úgy tűnt Caruha Vangelio nagyon elfoglalt ember...

– Az elmúlt tizenöt év eseményei között meghatározó az iskola létrejötte. Mikor alapították az intézményt?

– A Görög Iskola 1995 óta működik, amióta a kisebbségi önkormányzatok is léteznek. Ekkor még csak vasárnapi iskola volt, nem volt kötelező óraszám, a diákok akkor jártak, amikor akartak és nem kaptunk kvótapénzt sem. Az érdeklődés azonban egyre nagyobb lett. Kezdetben huszonötön jártak ide, később ez a szám megduplázódott. Ekkor kezdtek el nem hivatalosan hétköznap is tanulni a gyerekek, ezért döntöttünk úgy 2004-ben az országos önkormányzatban, hogy átalakítjuk a vasárnapi iskolát.

– Azóta kiegészítő iskolaként működik. Mit jelent ez?

– A kiegészítő iskolába a diákok hetente kétszer járnak délutánonként. Négy nyelv és irodalom, valamint egy népismeret óra van. A képzés tizenkét évfolyamos, hattól huszonegy éves korukig járhatnak hozzánk a fiatalok. A legtöbben a budapesti iskolánkba járnak, de vannak telephelyeink Miskolcon, Pécsen, Dunaújvárosban, Szegeden és Tatabányán is. A létszám változó, de az egész országban ma már körülbelül 270 tanulónk van. Közülük van, aki otthon is görögül beszél a szüleiével, de van, aki nálunk tanulja meg a nyelvet.

– Vannak erre az iskolatípusra írt tankönyvek?

– Kezdetben csak görögországi könyveink voltak, ami a görögül nem beszélő diákoknak megnehezítette a tanulást. Ezért aztán saját könyveket írtunk. Elsőként a Népismeret született meg, mivel minden kisebbségi iskolának kell, hogy legyen ilyen tankönyve. Azóta vannak kicsiknek és nagyobbaknak írott képes görög nyelvkönyveink, szeptembertől pedig már munkafüzetek is jelennek meg. Később szeretnénk kezdőknek és haladóknak újabb nyelvkönyveket kiadni, amelyek már magyarul is tartalmaznak majd magyarázatokat.

– A Neaniki Szkini színtársulat szorosan kapcsolódik az iskola életéhez. Mióta működik?

– A színházat is 2004-ben hoztuk létre. Az első fellépésünk 2005. március 25-én, a görög nemzeti

ünnepen volt a Duna Palotában, és nagyon nagy sikert aratott. A *Milyen napra esik* című színművet adtuk elő, amit azzal a céllal írtam, hogy az ünnepet követően az Arcusfest nemzetiségi színházi találkozón is előadhassuk. A darabban két hivatásos felnőtt színész, Papadimitriu Athina és Hrisztosz Petridisz szerepelt együtt a gyerekekkel. Azóta minden évben részt veszünk a fesztiválon, idén díjat is nyertünk a *Margarita Perdikári* című színdarabbal, amelyet Dimitriosz Hadzisz, egy 1981-ben elhunyt magyarországi görög író két novellájából állítottam össze. Ez egy nagyon komoly mű, és idén először csakis a gyerekek szerepeltek, felnőttek nélkül.

A színház abban is segít, hogy a fiatalok megismerjék a görög történelmet és irodalmat. Ha eljártszanak egy darabot, amit elemezzünk, sokkal mélyebben megértik a történeteket, mintha csak elolvassák a történelemkönyvben.

– Már készülnek új darabokkal?

– Azt még nem tudom, hogy mivel lépünk fel majd jövőre, de az idei előadást nyáron szeretnénk bemutatni egy krétai fesztiválon is, amit a krétai egyetem szervez külföldön működő görög színtársulatoknak.

– Jut még mindezek mellett idő az írásra és a családra?

– Mostanában sajnos nincs időm írni. Nagyon sok idő megy el a tankönyvek szerkesztésével. Régebben írtam novellákat, ifjúsági regényeket, dokumentumkönyveket és fordítottam is. Arról álmodoztam, ha majd nyugdíjas leszek, rengeteg időm lesz az írásra, de most az iskola az első. Büszke vagyok arra, hogy van még erőm dolgozni ezért a közösségért, és jól esik, hogy a munkámat el is ismerik, mint 2003-ban, amikor megkaptam a Kisebbségekért díjat. Ha már nem tudok lépést tartani a fiatalokkal, akkor nyugdíjba megyek, most azonban még úgy érzem, szükség van rám. Az idősebb kor előnye, hogy az ember keveset alszik, így szerencsére minden nap jut idő a négy unokámra is.

Papadopoulos Dóra